

Arrest

nr. 73 736 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart Russisch staatsburger te zijn en van Kalmyk origine te zijn. U bent afkomstig uit Elista Kalmykia, Rusland).

U bent getrouwd met V. M. (...) (O.V. X) met wie u twee minderjarige dochters heeft, L. M. (...) (O.V. X) en N. M. (...).

U verklaart asiel aan te vragen omwille van de problemen van uw man.

Op 27 juli 2009 wordt uw man geslagen en daarna verneemt u van hem dat hij als geheim medewerker werkt rond de illegale overname van bedrijven door criminelen.

Op 13 oktober 2009 komen vijf mannen uw appartement in Sint-Petersburg binnenvallen. Uw dochter is op dat moment op school en uw man gaan werken. Ze slaan u en proberen u te verkrachten. Ze zijn op zoek naar een audiocassette. Bij de inval raakt u buiten bewustzijn. Als u weer bijkomt, belt u uw man op.

Hij verwittigt de politie die de inval komt vaststellen. Uw man brengt u naar de dokter.

Drie dagen later gaat u met uw man naar Kalmykia.

Op 21 oktober 2009 keert uw man terug naar Sint-Petersburg waar hij op zoek gaat naar de audiocassette.

U verklaart dat de opnames te maken hebben met het werk van uw man en zijn baas D. R. (...) die sinds 20 juni 2009 vermist was en die later vermoord werd.

Zelf krijgt u op 10 november 2009 een dreigtelefoon in Kalmykia.

Uiteindelijk verlaat u Rusland op 16 november 2011. U verklaart dezelfde reisroute als uw man afgelegd te hebben en gereisd te hebben met valse paspoorten.

Sinds 2004 zijn ook uw ouders Nik. D. (...) & Nin. D. (...) in België waar ze een asielaanvraag deden. U verklaart dat uw problemen niets te maken hebben met de hunne.

Op 3 oktober 2010 wordt uw dochter N. M. (...) in Brasschaat geboren.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel intern Russisch paspoort, uw origineel universiteitsdiploma en kopies van twee Russische medische attesten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart asiel aan te vragen omwille van de problemen van uw man (CGVS p. 4).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze beslissing inzake de asielaanvraag van uw man luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat uw leven in gevaar is in uw land en dat u op de vlucht bent voor medewerkers van de federale veiligheidsdienst en mannen van een criminele georganiseerde groep die via u audio-opnames van uw baas D. R. (...), met daarop gesprekken over criminele bedrijfsovernames, in handen willen krijgen (CGVS p. 3).

Wat betreft uw **beschuldiging van machtsmisbruik in 2004, het proces en uw vrij spraak op 16 juli 2006**, dient opgemerkt te worden dat de documenten die u hieromtrent neerlegt (de beslissing tot huisarrest, het huisarrestbevel zelf en het vonnis over uw vrij spraak in de zaak; zie documenten 8, 9 en 10 in het administratief dossier), aantonen dat u beschuldigd werd van machtsmisbruik op basis van artikel 258 van het Russisch Strafwetboek (i.c. het opzettelijk verstoren van de wettelijke onderzoeksprocedures naar een tiental diefstallen in uw functie als operationeel onderzoeker van de Dienst Binnenlandse Zaken in Sint-Petersburg; zie vertaling document 10), dat u tot de uitspraak door de rechtbank onder huisarrest stond en dat u uiteindelijk effectief onschuldig werd verklaard op 10 juli 2006. Uw bewering als zou deze beschuldiging gebaseerd zijn op persoonlijke antipathie vanwege uw bazen (CGVS p. 5) kan u echter niet aannemelijk maken. Zo verklaart u dat deze persoonlijke antipathie te maken heeft met uw etnische afkomst (i.e. Kalmyk). Gevraagd wat die antipathie dan precies inhield en met wie u daarom een probleem had, antwoordt u 'met mijn bazen' en 'Het ging over bepaalde personen die werden aangehouden en ze moesten verder opgesloten worden of we moesten ze laten gaan. Ze werden eigenlijk zonder redenen aangehouden'. Als u gevraagd wordt om wie concreet het gaat, blijft u het antwoord schuldig. Gevraagd wat uw afkomst daar mee te maken heeft, antwoordt u 'dat weet ik niet. Niets' (CGVS p. 14). Op deze manier staat u noch waarop die antipathie gebaseerd was noch of die antipathie gebaseerd was op uw etnische afkomst. Bovendien verklaart u expliciet dat het onderzoek na de volgens u valse beschuldiging normaal verlopen is (CGVS p. 5) en dat u uw land niet verlaten heeft omwille van deze rechtszaak en bijhorende vrij spraak in 2006 (maar wel omwille van uw problemen met de criminelen in 2009) (CGVS p. 14). Bijgevolg betekenen deze door u aangehaalde feiten (daterend van 2004-2006) geen systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw **problemen die u na uw vrij spraak** ondervond, verklaart u op 26 juli 2009 meegenomen te zijn door de federale veiligheidsdiensten en op 11 oktober 2009 gecontacteerd te zijn

door een bepaalde bende. Telkens gebeurt dat omdat ze via u audio-opnames willen bemachtigen die uw baas D. R. (...) opgenomen had (CGVS p. 10-11). Het Commissariaat-generaal komt echter tot de conclusie dat deze problemen niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste blijkt u bijzonder slecht op de hoogte van een aantal cruciale elementen over de bewuste audio-opnames. U verklaart dat de federale veiligheidsdiensten de audio-opnames als bewijzen van de verkoop van een bepaalde onderneming wilden bemachtigen, alsook de papieren van die verkoop. Gevraagd om welke audio-opnames het gaat, antwoordt u 'van bepaalde gesprekken'. Verder kan u niet concreet zeggen over welke verkoop en welke papieren het gaat en weet u niet waar of wanneer de (opgenomen) gesprekken plaatsvonden. Gevraagd wie de gesprekken voerde, komt u niet verder dan het uiterst vage antwoord 'dat waren bandieten met gedeputeerden'. U verklaart dat D. R. (...) de opnames maakte en u daarom niet weet wat er op de opnames staat. U verklaart echter ook dat u weet heeft van het bestaan van de opnames omdat D. R. (...) u erover vertelde, omdat hij u bepaalde (onderzoeks)documenten liet zien en u bepaalde opdrachten gaf die te maken hadden met de opnames. Gevraagd om welk onderzoek het dan precies gaat, heeft u het over 'de overname van ondernemingen'. Daarop somt u een aantal ondernemingen op (fabriek Krupskaja, restaurant Peterburgski Ogoluk, restaurant Corona) maar u kan zich niet alles herinneren, verklaart u. Als u gevraagd wordt wat er precies op de audio-opnames stond over welke specifieke onderneming(en), antwoordt u 'Er waren overeenkomsten en beslissingen. En alle materialen van het onderzoek, beslissingen tot inbeslagname, pv's van het onderzoek. Dit soort documenten', maar u verklaart ook dat u niet concreet kan zeggen wat er over de verschillende ondernemingen gezegd wordt of tussen wie die overeenkomsten gesloten werden. Bovendien heeft u geen idee waarom de federale veiligheidsdiensten die opnames in beslag wou nemen of welk belang zij daarbij zouden hebben (CGVS p. 10-11). Ook de criminelen zijn volgens uw verklaringen op zoek naar de opnames, maar om welke bewijzen en dossiers het concreet gaat, kan u ook hier niet zeggen. U weet zelfs niet wie de mensen precies waren die u in oktober 2009 contacteerden in verband met de opnames of waarom ze precies u aanspraken hoewel u de opnames niet zelf in handen had (CGVS p. 11). Uw onwetendheid over de inhoud en andere details van de audio-opnames, de documenten, de bedrijfsovernames en de beweegredenen van uw vervolgers is treffend. Van u kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover beter geïnformeerd bent, te meer omdat u verklaarde dat D. R. (...) u over de opnames vertelde, u er documenten over liet zien en u zelfs opdroeg de opnames op te volgen. Aangezien dit raakt aan de kern van uw asielrelaas – de opnames en documenten waren immers dé reden waarom u last kreeg met zowel federale veiligheidsdiensten als criminelen – kan er bijgevolg bijzonder weinig geloof gehecht worden dat u omwille van deze opnames problemen kreeg in uw land.

Ten tweede verklaart u dat D. R. (...) u de dag na uw vrij spraak (juli 2006) voorstelde om in het geheim te werken voor de dienst ter bestrijding van de georganiseerde criminaliteit. U ging daarmee akkoord maar volgens uw verklaringen werkte u volgens officiële papieren voor een bouwfirmat waar u ook betaald werd (CGVS p. 6 & p. 9-10). Als u later gevraagd wordt of uw zogezegde werk bij de bouwfirmat geregistreerd werd in uw werkboekje of ergens anders, verklaart u geen werkboekje te hebben. Als u nogmaals gevraagd wordt waar uw werk bij de bouwfirmat officieel geregistreerd stond (omdat u volgens de papieren officieel als werknemer van dat bedrijf aangenomen werd, zij het als dekmantel), antwoordt u 'dat weet ik niet' (CGVS p. 16). Het is echter bijzonder moeilijk te geloven dat u niet zou weten waar u officieel geregistreerd zou staan of dat u geen werkboekje zou hebben, als dit officiële werk een dekmantel zou geweest zijn voor uw werkelijke job als bestrijder van de georganiseerde misdaad waardoor u uiteindelijk de door u aangehaalde problemen zou ondervonden hebben (i.e. de opnames die uw baas D. R. (...) van illegale bedrijfsovernames zou gemaakt hebben).

Ten derde verklaart u dat uw baas D. R. (...) reeds op 20 juni 2009 (voor het uitbreken van uw eigen problemen) verdwenen was, dat hij op 8 oktober 2009 dood werd aangetroffen in Sint-Petersburg en dat zijn moord te maken heeft met uw problemen. U weet echter niet wanneer hij effectief vermoord werd, hoe, door wie en waarom. Daarop verklaart u niet te weten of er een verband is tussen de moord op D. R. (...) en uw problemen. Tenslotte verklaart u nergens geïnformeerd te hebben naar de moord op D. R. (...) (CGVS p. 15-16). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Als zijn dood daadwerkelijk iets zou te maken hebben met uw problemen (i.e. de zoektocht van de veiligheidsdiensten en de criminelen naar D. R. (...)s opnames), is het weinig aannemelijk dat u geen details kan geven over zijn moord, laat staan er nergens naar geïnformeerd te hebben.

Ten vierde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaart u aanvankelijk dat u na uw verblijf in Kalmykia terugging naar Sint-Petersburg waar u het hoofd van de dienst ter bestrijding van de georganiseerde criminaliteit vroeg u te helpen (maar hij zei dat hij dat niet kon omdat u niet bij hen werkte) (CGVS p. 14). Later verklaart u dat u na uw terugkeer naar Sint-Petersburg niets meer heeft geprobeerd om zich te informeren over uw situatie (CGVS p. 17), terwijl uw vrouw verklaarde dat u, nadat u naar Sint-Petersburg was teruggekeerd, er op

zoek ging naar de (cassette)opname in koffiehuisen waar u met D. R. (...) afspraken had gehad en dat u haar dat vertelde toen jullie nog in Rusland waren (CGVS vrouw p. 6). Met uw verklaringen spreekt u niet enkel zichzelf, maar ook uw vrouw tegen. Geconfronteerd met de woorden van uw vrouw dat u in koffiehuisen op zoek ging naar de cassettes, kan u geen afdoende verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid. Van u kan nochtans verwacht worden dat jullie hierover eenduidige verklaringen afleggen omdat de (cassette)opnames de kern uitmaken van uw asielrelaas en de directe aanleiding geweest zijn voor uw vlucht uit uw land (CGVS p. 14).

Ten vijfde blijkt uit uw verklaringen dat u uw land verlaten heeft omwille van uw problemen met de federale veiligheidsdiensten (CGVS p. 3). Langs de andere kant blijkt dat u zich na het uitbreken van uw problemen met deze diensten (i.e. uw arrestatie op 26 juli 2009) nog tot de overheden van uw land heeft gewend, namelijk op 18 augustus 2009 bij de paspoortdienst van district Gorodovikovskii om uw paspoort op te halen (waarbij u geen problemen ondervond, CGVS p. 4) en op 24 augustus 2009 bij het militair commissariaat van de stad Gorodovikovskii om zich als reservist te registreren (waarbij u ook hier geen problemen ondervond, CGVS p. 9). Als u daadwerkelijk vervolgd zou worden door de federale veiligheidsdiensten is het ten eerste bijzonder onaannemelijk dat u zich in eigen persoon nog zou melden bij de autoriteiten van uw land en ten tweede weinig geloofwaardig dat u daarbij geen problemen zou ondervonden hebben. Als u hierop gewezen wordt, antwoordt u 'ik had schrik, maar dat was niet zo erg' en 'dat zijn twee verschillende regio's, ene in Sint-Petersburg en de andere in regio Gorodovikovskii'. Als u gezegd wordt dat u zei dat het om de federale veiligheidsdienst ging, verklaart u 'en toch, dat was in verschillende regio's. Ze hebben verschillende budgetten' (CGVS p. 18). Met dit antwoord geeft u echter geen verklaring waarom u uw intern paspoort en militair boekje zonder problemen kreeg van de autoriteiten van uw land nadat ze u reeds meegenomen, ondervraagd en geslagen hadden.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw **internationaal reispaspoort en uw reisroute**, dient opgemerkt te worden dat ook deze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling zetten.

Zo verklaart u dat u en uw vrouw nooit een officieel Russisch internationaal reispaspoort hebben gehad. Als u daarop gevraagd wordt hoe het dan komt dat er een stempel van de uitreiking van een internationaal reispaspoort dd. 16.10.2005 (zie document 2 in administratief dossier) in het intern paspoort van uw vrouw staat, antwoordt u 'dat wil zeggen dat ze het wel heeft gehad'. Tweemaal gevraagd waarom u eerder zei van niet, zegt u 'ik heb er geen' en 'ik heb gezegd nee'. Het feit dat u blijft volharden in uw eerdere verklaringen hieromtrent, heft deze tegenstrijdigheid echter niet op.

Daarnaast verklaart u met een bus de grens van de Europese Unie overgestoken te zijn tussen Wit-Rusland en Polen. U gebruikte daarbij een vals paspoort op naam van V. E. (...). U weet echter niet van welk land dat paspoort was, welke andere gegevens erop stonden of van welk land het visum was dat er volgens uw verklaringen in stond (CGVS p. 15). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u behalve de naam in het valse paspoort geen verdere details kan geven over dit reisdocument dat u gebruikte om de grens met Europa over te steken. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit het land vertrokken bent. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Uw huwelijksakte, uw militair boekje, de geboorteakte van uw dochter, de eerste pagina van uw intern Russisch paspoort en uw diploma bevatten enkel gegevens over uw identiteit en die van uw dochter en over uw opleiding, maar bevatten geen informatie over de door u aangehaalde problemen. Het bevel tot huisarrest, het huisarrest zelf en het vonnis met uw vrijspraak werden reeds eerder besproken. De enveloppe bevat uw adres in Elista (Kalmykia) en het adres van de procuratuur in Moskou, maar biedt geen uitsluitel over uw bewering als zou die enveloppe een klacht van u bevat hebben tegen uw ondervraging door de federale veiligheidsdiensten dd. 26.07.2009 (CGVS p. 7). Deze documenten wijzigen derhalve niets aan bovenstaande beslissing; ook het proces-verbaal van de politie (waarmee u de inval in uw huis op 13 oktober 2009 wil aantonen) is niet van die aard dat het de bovenstaande beslissing in uw voordeel zou kunnen beïnvloeden. Ten eerste gaat het slechts om een kopie van een proces-verbaal en niet om een origineel exemplaar, waardoor dit document slechts een uiterst beperkte bewijswaarde heeft. Ten tweede verklaart u dat de inbrekers een laptop stolen tijdens de inval. Er dient opgemerkt te worden dat dit niet vermeld staat in het proces-verbaal (zie vertaling document 11 in administratief dossier). Hierover verklaart u 'Ze hebben alleen het appartement zelf bekeken en de resultaten van hun onderzoek genoteerd. Op dat soort documenten wordt niet concreet genoteerd wat er is gebeurd'. Dit is opvallend; correcte en volledige vormelijke en inhoudelijke

modaliteiten kunnen immers normaliter kan verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, in casu een verslag van de vaststelling van een inbraak door de politie van Sint-Petersburg. Ten derde dient opgemerkt te worden dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen over dit document afleggen. Zo verklaart u dat u dit proces-verbaal in handen kreeg via uw kennis B. G. (...) die het u per post opstuurde in 2011, toen u hier al in België was. Wanneer hij dat van de politie kreeg, weet u echter niet, en u verklaart dat u het niet van de politie zelf kreeg op het moment dat dit proces-verbaal werd opgesteld (i.e. op 13 oktober 2009 toen de politie de inbraak bij u thuis kwam vaststellen) (CGVS p. 8). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat de politie het proces-verbaal opstelde bij u thuis op 13 oktober 2009 en dat u het op dat moment van hen overhandigd kreeg (CGVS vrouw p. 5). Gevraagd naar dit verschil in jullie verklaringen, antwoordt u 'Ik weet het niet'. Hiermee blijft deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind. Als dit document daadwerkelijk moet aantonen dat de politie de inval in jullie huis op 13 oktober 2009 kwamen vaststellen, kan verwacht worden dat u en uw vrouw gelijklopende verklaringen afleggen over de manier en het moment waarop u dit document in handen kreeg, te meer als u verklaart dat zowel u als uw vrouw aanwezig waren bij de vaststelling door de politie (die op dat moment dit document opstelde) (CGVS p. 8).

Er moet dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u omwille van D. R. (...)s opnames vervolgd zou worden in uw land van herkomst of er een risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat er in hoofde van uw schoonouders Nik. D. (...) (O.V. 5.744.058) en Nin. D. (...) (O.V. 5.744.058) – over wie u verklaart niet te weten waarom ze een asielaanvraag deden in België – door het Commissariaat-generaal op 30 augustus 2005 overgegaan werd tot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 31 oktober 2006 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan deze beslissing. Uw intern Russisch paspoort en uw diploma bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en opleiding die door het CGVS niet in twijfel getrokken worden. De twee medische attesten geven indicaties van uw medische situatie maar brengen geen uitsluitsel over de door u of uw man aangehaalde problemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, V. M.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 73 735 van 20 januari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van V. M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde

beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker voert aan dat hij "toch onmogelijk de integrale inhoud kan kennen van onderzoeken die door D. R. (...) werden gevoerd" om zijn gebrekkige kennis over de audio-opnames te verklaren.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker expliciet verklaarde dat D. R. hem vertelde van het bestaan van deze opnames, dat deze verzoeker bepaalde (onderzoeks)documenten liet zien en aan verzoeker bepaalde opdrachten gaf die te maken hadden met de opnames.

Tevens merkt de Raad op dat verzoeker geen poging onderneemt om te verklaren waarom hij onwetend was over de documenten, de bedrijfsovernames en de beweegredenen van zijn vervolgers om deze opnames te bemachtigen.

Van verzoeker kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover beter geïnformeerd zou zijn, te meer omdat hij zelf verklaarde dat D. R. hem over de opnames vertelde, verzoeker er documenten over liet zien en hem zelfs opdroeg de opnames op te volgen.

Aangezien dit raakt aan de kern van verzoekers asielrelaas -de opnames en documenten waren immers dé reden waarom hij last kreeg met zowel federale veiligheidsdiensten als criminelen- heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen omwille van deze opnames.

Verzoekers uitleg dat het werk bij de bouwfirma een "opgezet werk" was en dat het dan ook "evident dat hij niet over een werkboekje beschikte bij de bouwfirma", verklaart in het geheel niet waarom verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet wist waar hij officieel geregistreerd zou staan en of hij een werkboekje zou hebben.

De Raad wijst er op dat wanneer verzoeker een job had als dekmantel om zijn activiteiten voor de dienst ter bestrijding van de georganiseerde criminaliteit te verbergen, er wel degelijk mag verwacht worden dat hij weet of deze job als een officiële job staat ingeschreven en of hij een werkboekje bezit.

Verzoeker verklaarde bovendien aanvankelijk uitdrukkelijk dat hij 'volgens officiële papieren' werkte voor een bouwfirma en dat die hem ook betaalde.

Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De gebrekkige kennis van verzoeker over de reden van de moord op D. R., wijt hij aan het feit dat het niet aan hem is om politionele onderzoeken te voeren en stelt hij dat men op korte termijn toch niets kan te weten komen over de grond en de motieven van een misdadaad.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal er terecht op wijst dat verzoeker verklaarde dat de moord op D. R. met zijn problemen te maken heeft. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker minstens zou informeren naar wanneer D. R. vermoord werd, hoe, door wie en waarom.

Waar verzoeker opwerpt dat hij op korte termijn niet veel te weten kan komen over de grond en de motieven van de moord, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat D. R. reeds op 8 oktober 2009 dood werd aangetroffen en dat verzoeker werd gehoord op 11 augustus 2011 op het Commissariaat-generaal. Verzoeker had aldus haast twee jaar tijd om zich te informeren omtrent de moord op D. R..

De beweringen van verzoeker in zijn verzoekschrift doen dan ook geen afbreuk aan het feit dat het onaannemelijk is dat verzoeker geen details kan geven over de moord op D. R. en hiernaar evenmin geïnformeerd heeft, zeker gezien de moord op D. R. een aspect is dat de kern van zijn asielrelaas uitmaakt.

Dit tast de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen verder aan.

Verzoeker doet een poging om de tegenstrijdigheden aangaande zijn terugkeer naar Sint-Petersburg te verklaren door te stellen dat er hier “geen enkele tegenstrijdigheid te bespeuren” is omdat “niets met een positief resultaat werd ondernomen” en dat de verklaringen van zijn vrouw aangaande het zoeken naar cassettes in koffiehuisen, eveneens een “denkpiste was die nooit werd uitgevoerd”.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het vergoelijken en minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers uitleg weerlegt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aldus niet. Deze inconsistenties tasten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder aan, aangezien verwacht kan worden dat verzoeker en zijn echtgenote eenduidige verklaringen afleggen over de (cassette)opnames, elementen die de kern uitmaken van hun asielrelaas en de directe aanleiding geweest zijn voor de vlucht uit hun land.

Dat verzoeker toch nog een paspoort heeft kunnen gaan afhalen wijt verzoeker aan het feit “dat hij hierbij hulp heeft gehad”.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker van deze “hulp” geen melding maakte tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal. Integendeel, verzoeker verklaarde geen problemen te hebben gehad bij het ophalen van zijn paspoort (zie het gehoorverslag, p. 4).

Dat verzoeker zijn intern paspoort en militair boekje zonder problemen kreeg van de autoriteiten van zijn land van herkomst nadat deze hem reeds meegenomen, ondervraagd en geslagen hadden, acht de Raad dan ook ongeloofwaardig.

Betreffende de in de bestreden beslissing weerhouden gebrekkige kennis over het paspoort waarmee verzoeker reisde, antwoordt hij dat “hij op dit punt steeds de waarheid heeft gezegd”.

Een bevestiging steeds de waarheid te hebben verteld, is niet in staat de uitvoerige motivering in de bestreden beslissing, gestoeld op objectieve informatie, te weerleggen.

De commissaris-generaal heeft terecht vastgesteld dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker behalve de naam in het valse paspoort geen verdere details kan geven over dit reisdocument dat hij gebruikte om de buitengrens van de Schengenzone over te steken; zo weet verzoeker niet van welk land dat paspoort was, welke andere gegevens erop stonden of van welk land het visum was dat er volgens zijn verklaringen in stond.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Verzoekers onwetendheid omtrent het gebruikte reisdocument doet dan ook het vermoeden ontstaan dat hij bewust mogelijk belangrijke informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom hij uit zijn land vertrokken is.

Verder onderneemt verzoeker geen poging om de argumentatie rond de uitreiking van een internationaal paspoort in het intern paspoort van zijn echtgenote te weerleggen.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker verklaarde dat hij en zijn echtgenote nooit een officieel reispaspoort hebben gehad, maar dat er wél een stempel staat in het intern paspoort van zijn echtgenote die wijst op de uitreiking van een reispaspoort.

Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker rept in zijn verzoekschrift met geen woord over de vragen die werden gesteld bij het neergelegde proces-verbaal aangaande de inval in zijn huis.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn vaststelling dat bedoeld proces-verbaal slechts een fotokopie betreft, waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

De verklaring van verzoeker dat de inbrekers bij hun inval in zijn huis ook een laptop hebben gestolen terwijl van deze diefstal geen gewag wordt gemaakt in bedoeld proces-verbaal van de politie, is ook niet van aard om zijn geloofwaardigheid aan te sterken.

Ook de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote aflegden over het verkrijgen van dit document tasten de bewijswaarde ervan aan.

Verzoekers loutere stelling "dat de problemen in Rusland, meer bepaald in Kalmykia, voor iedereen bekend zijn" is een gratuite bewering die geenszins een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantoonst.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig af te wijzen; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 11 augustus 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Er is geen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE